

U OVOM BROJU:**Čoveče Božiji, zar i ti kukaš?***Stanislav Kačmarčík***Ispovedanje greha***Pavel Černý***Zaštitite vašu crkvu***Rick Waren***Žena***Dietrich Bonhoeffer***Meno Simons***James C. Hefley***Ne propuštajmo prilike***Marija Niketić***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević**Vlatko i Jelena Dir***Tekstove priložili:***Draško Denović**Marija Niketić*

"Ali ja ću gledati ka Gospodu, uzdaću se u Boga spasenja svoga, uslišiće me moj Bog." (Mih. 7:7, LB)

Ovo naše vreme je slično vremenu tokom života proroka Miheja. Tada je prevladavala nepravda i bezbožništvo. Ljudi su bili veoma tvrdi i nepouzđani, njihovo: "da" više nije bilo "da" a "ne" više nije bilo "ne". Na "dobro" su vikali "zlo" a na "zlo" "dobro". Njihovo odbacivanje Boga i Njegovih zakona prouzrokovalo je potpuno poremećene moralne vrednosti, što ih je kao narod i državu vodilo u propast.

Gde u takvom društvu naći oslonac? Prosvetljenje? Nadu? Osloniti se na ljude, vođe, političare, to bi značilo graditi kuću na pesku. Osloniti se na svoju mudrost ili novac, je ravno hvatanju za suvu slamku. Tražiti oslonac u samom sebi je ludost, jer još nikom nije uspelo da se iz živog blata u koje propada, izbavi vukući samog sebe za kosu.

Bog želi da se jedino u Njega uzdamo. Kada nas opkole oluje i naleću na nas besni talasi života; kada nas gusti oblaci zaogrnu mrakom, niko i ništa nam ne može oduzeti ono jedno: pogled gore ka Bogu koji će nas čuti i uslišati. Bog Otac nikada neće dozvoliti da u uzavrelom moru života pogine i jedno jedino Njegovo dete. Naše pouzdanje u Njega nikada nas neće osramotiti.

Ponekad moramo i duže da Ga čekamo i da odgovori na naš vapaj i molitvu. Ako odgovora nema to ne znači da On nije tu, On jednostavno čuti. Njegovo ćutanje i odlaganje odgovora ima uvek svrsishodan razlog: On želi da sa nama ispuni svoje naročite ciljeve i da nas blagoslovi. Radi toga, Njegova pomoć sigurno neće izostati. U stanju je da nam u svim teškim okolnostima našega života pokaže izlaz ili rešenje koji će za nas biti uvek ono najbolje.

Zato, dragi naši čitaoci,

ne gledajte ni levo, ni desno; ne gledajte na ljude, nego "pogledajte ka Bogu" poput proroka. Bolje rečeno "zagledajte se Njega", tj. fokusirajte svoj pogled, kao u jednu tačku, na Njega. Jer jedino On uslišava, i jedino On spasava. Jedino On je u stanju da unese red u kaos.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

ČOVEČE BOŽJI, ZAR I TI KUKAŠ?

Stanislav Kačmarčík

Svi ljudi oko nas kukaju, psuju i gundaju. Kao da su u sve razočarani, i jedino što im je još preostalo jeste kritikovanje moralnog stanja svih oko nas. Svakodnevno slušamo kako je sve loše. Vlada loše obavlja svoj posao. Banke su pune prevaranata. Preduzeća su pokupovali svi bivši direktori, ali su ih pre toga pokrali koliko god su mogli. Svi žele puno para i lak život, ali niko neće da radi. Kriminal je u porastu, čovek se plaši da izađe na ulicu, ili kada mu stranac pozvoni na vrata. U svemu ovome ima puno istine. Ovo je samo delić sveg zla koje nas okružuje. Treba li da kukamo, psujemo i govorimo da je u vreme socijalizma bilo bolje?

Moral naroda je jako nizak, iako je naš narod poprilično obrazovan. Današnje stanje izričito pokazuje da obrazovanje čoveka ne čini časnim, poštenim, savesnim, pravdoljubivim ili ljubaznim. U našoj zemlji je puno obrazovanih prevaranata, grabežljivaca, sebičnjaka i zločinaca. I obrazovani ljudi su kruti, drski, bezosećajni i sebični. Velika većina našeg naroda se danas rukovodi parolom da je sebičnost jedini razuman način rada i življenja. Posledica toga jeste bezobzirnost, krutost, omalovažavanje drugih ljudi i zakon jačeg.

Otkud to u našem narodu? Sa našim narodom je isto kao i sa puno naših njiva. Tamo gde se zemlja ne ore, ne obrađuje i gde se nešto kvalitetno u nju ne posadi, tamo raste samo korov. "Dobro seme" iz koga u ljudskim srcima rastu dobre osobine jesu dobrota, vernost, samokontrola, ljubaznost, strpljivost, razumevanje, poštenje, oslonac i ljubav spremna da služi jeste samo **Evangelje Isusa Hrista**. Tamo gde se u čovečje srce ne poseje dobro seme Evangelja, tamo ne može da izraste ništa drugo osim korova loših osobina. Prestanimo već jednom da sami sebi stvaramo iluzije da će na njivi ljudskog srca izrasti dobre i plemenite osobine bez semena Hristovog Evangelja. Neće izrasti! To je jednostavno nemoguće! Ako se pšenica ne poseje, ona neće ni izrasti. Isto tako, kao što je u zemlji samo seme korova, i na njivi ljudskih srca je samo seme loših osobina. Biblija o tome već odavno govori: 1. Mojsijeva 6,5; Jeremija 17,9; Marko 7,21-23; Galatima 5,19-21.

Ideolozi socijalističko-komunističkog režima su

bili uvereni da se čovek rodi kao dobar, ali da ga kvari sredina u kojoj živi. Zato su izgradili "socijalističko okruženje". Život je pokazao da su korovi poput sebičnosti, bezobzirnosti, krutosti i prevare bujali najviše baš u srcima socijalističkih vođa. I baš zato što su sve učinili da bi sprečili sejanje dobrog semena Hristovog Evangelja u srca dece i omladine, stasala je generacija koja ima u srcima samo ono što je nasledila: sebičnost, grabežljivost, zavist, ponos, lukavstvo, zle misli, kurvarstvo, ubistva, svađe, razdor, pijanstvo i slične stvari. Tokom 40 godina ovi korovi su bujno izrastali u srcu našeg naroda. A sada bogato cvetaju, zato što ih jako nemarno kose kose zakona.

Svi znamo da korove nije dovoljno samo kositi, zato što će jako brzo ponovo izrasti. Znamo da nije dovoljno samo zaorati korov. Iz uzorane zemlje će izrasti novi korov. Postoji jedno jedino uništenje korova: detaljno kultivisati zemlju i uništiti svo korenje od korova a zatim posejati u tako pripremljenu zemlju novo i kvalitetno seme. Samo iz takvog semena će porasti nove i kvalitativno vredne biljke.

U duhovnom životu je ova detaljna kultivacija - **stvarno pokajanje**. Zatim se u zemlju ljudskog srca mora posejati novo seme Hristovog Evangelja - **Hristovo učenje** - ne učenje neke crkve. To je jedini način da se naš narod promeni - pokajanje i Hristovo učenje. Pa ipak, narod se kao celina neće promeniti. Do promene mora doći kod svakog pojedinca ponaosob.

Zbog lošeg duhovnog i moralnog stanja našeg naroda krivicu ne snose samo ateisti, nego i mi, hrišćani. Setite se samo koliko je hrišćanskih roditelja odustalo od hrišćanskog načina vaspitavanja svoje dece i prestalo je da ih vodi u crkvu, samo zato da im vera u Gospoda ne bi bila prepreka na putu ka studijama. Nažalost, i neki hrišćani su mislili da je obrazovanje vrednije nego kvalitetan karakter njihovog deteta. Grešku nisu napravili samo obični ljudi, hrišćani, nego i propovednici i popovi, kada su zbog ponuđenih pogodnosti sarađivali sa režimom, koji je svesno sprečavao širenje Evangelja među decom i omladinom. To je krivica nas, hrišćana. I mi imamo udela u tome što je savremena generacija našeg naroda tako zarasla u korov.

Da li postoji način da se stvari poprave? Sigurno to nije putem kukanja, psovanja, kritikovanja i gundanja, ili spominjanja na "bolje"

dane iz vremena socijalizma. Duhovnu i moralnu situaciju u ljudskim srcima neće promeniti ni jedna vlada, religija ili režim.

Postoji samo jedan put, koji vodi ka promeni. To je **put duhovnog nanovorođenja** pojedinih građana. A nanovorođenje je moguće samo uz pomoć Hristovog Evanđelja. Sejanje Božje Reči mogu pripremiti samo pravi hrišćani koji istinski žive sa Bogom. Na koji način? Samo stvarnim pokajanjem!

- Tako, što ćemo se kajati zbog stvari koje smo u svom hrišćanskom životu pokvarili i zanemarili.
- Tako, što ćemo se kajati zato što smo zatajili u sopstvenim porodicama, i svojom neverom učinili da se naši bližnji još više udalje od Hrista.
- Tako, što ćemo činiti pokajanje za naše pastore i propovednike, što su ponekad bili na sablazan i što su često propovedali ljudska gledišta a ne Hristovo učenje.
- Tako, što ćemo činiti pokajanje za sve hrišćane u našoj zemlji, koji su u vremenima socijalizma zatajili, i kojima je bila bitnija karijera sopstvene dece od istine Evanđelja.
- Tako, što ćemo činiti pokajanje za hrišćane koji danas vide samo svoje sopstvene interese a za Božje delo opet nemaju dovoljno ni vremena, ni snage.
- Tako, što ćemo činiti pokajanje za naš narod, koji u svom ponosu odbacuje Hristovo Evanđelje, i misli da će obrazovanjem i kulturom sam sebe promeniti na bolje.
- Tako, što ćemo činiti pokajanje za sve učitelje koji i danas vode mladu generaciju našeg naroda ka bezbožnom životu.
- Tako, što ćemo činiti pokajanje za sve umetnike, uglavnom za one, koji se u svojoj umetnosti podsmevaju svetom Bogu i omalovažavaju sveto Božje ime.
- Tako, što ćemo činiti pokajanje i za one, koji su na vodećim položajima i te svoje položaje iskorištavaju za sopstveno bogaćenje i ostvarivanje sopstvenih interesa, umesto da se zalažu za blagostanje i pravdu za sve jednako.
- Tako, što ćemo moliti za Božju milost i delovanje Duha Svetog u našim hrišćanskim

porodicama, u svim crkvama i starešinstvima crkava. Samo zbog crkve će Duh Sveti delovati na ostale članove naroda.

- Tako, što ćemo svedočiti o snazi Hristovog Evanđelja, koje je promenilo naše živote, i da više ne moramo da kukamo, psujemo i gundamo, nego u svim okolnostima da hvalimo Gospoda, blagosiljamo i molimo Božju milost za one koji žive u sebičnosti, samodovoljnosti, bezobzirnosti i moralnoj prljavštini.

Ako želimo da naše pokajanje bude ono pravo, treba da ga spojimo sa postom. Isto tako, kao što je to radio Božji narod Starog Zaveta i Hristova crkva u apostolskim vremenima.

Da je našim ustima i životom hvaljen naš Gospod, koji nam daje radost i sigurnost nadanja u svim životnim situacijama, i učinio nas je zracima svog blagoslova za druge ljude. ◀

*Izvor: Zapas o dušu, 57, maj 1998.
Prevod: Milijašević Branko.*

ISPOVEDANJE GREHA

Pavel Černy

"Ispovedanje loših dela je početak dobrih dela." Rekao je veliki crkveni učitelj Avgustin iz Hipa. Stvarno tako i počinje osnovno obraćenje, kada čovek staje na Božju stranu a nasuprot samom sebi. Božja želja je opraštanje i davanje. Zato je Gospod Bog uveo čitav proces otkupljenja, koji je imao kulminaciju na golgotском krstu i potvrđen je vaskrsenjem. Gospod Bog je ljubav. Bog stvarno čeka grešnika, da bi mu mogao dati svoj skupo plaćen oproštaj.

Priznanje i oproštenje greha je predivan momenat u životu verujućeg čoveka. Kada bi to bilo samo neko naše umišljanje, onda je reč samo o psihološkoj terapiji. Reč je o stvarnom oproštenju, izborenom na krstu i potvrđenom Hristovom nevino prolivenom krvlju.

Neki psihijatri tvrde da bi mogli da izleče 50 do 80% pacijenata kada bi ovi mogli da ispovede svoje grehe i prime oproštenje. Ispovedanje greha je sastavni deo života jednog hrišćana. I

kao nanovorođeni ljudi grešimo, i zato nam je potrebno uvek iznova ispovedanje svojih greha i slušanje uverenja o oproštenju.

U Božjoj Reči čitamo da svoje spasenje treba da živimo sa strahom i drhtanjem (Filipijanima 2,12). Ovde se pre svega misli na ispovedanje greha. Džon Vesli u svojoj propovedi "Pokajanje verujućih" govori o potrebi hrišćana da dublje uđu u opraštajuću Božju milost. Pred sobom imamo i cilj: "... u čoveka savršenog, u meru rasta visine Hristove." (Efescima 4,13)

U sadašnje vreme se u mnogim hrišćanskim crkvama ponovo mnogo ozbiljnije shvata Božja Reč, koja nas savetuje: "Ispovedajte, dakle, jedan drugom grehe, i molite se Bogu jedan za drugog, da ozdravljate..." (Jakov 5,16a)

Ova Reč nije u suprotnosti sa Rečju u 1. Timoteju 2,5 u kojoj piše da je Isus Hristos jedini posrednik između Boga i čoveka.

Ispovedanje greha je sastavni deo zajednice verujućih. To je jedan od načina na koji shvatamo da je i crkva takođe zajednica grešnika. U zajednici gde se ne ispovedaju gresi, postoji velika opasnost da deluje kao zajednica dvoličnih ljudi, kao zajednica takvih koji o sebi misle da su dovoljno dobri i čisti. Takva zajednica deluje pogubno na veru i na istinu.

Čovek koji dođe u takvu crkvu, gde se ne ispovedaju gresi, može pomisliti da je jedino on grešnik i da zajednici takvih savršenih i bezgrešnih ljudi on jednostavno nije potreban. Međutim, takav čovek uočava dvoličnost nekih članova te zajednice. Suprotno tome, tamo gde se gresi ispovedaju znamo da je reč o zajednici grešnika kojima je Hrist potreban. U takvoj zajednici čovek pre dobije hrabrost da ispoveda svoje grehe, a međusobnom ispovedanju se oslobađa Božja moć isceljenja.

Kakva je to samo privilegija i odgovornost! Ipak, ne možemo ostaviti ne iskorišćenu privilegiju da slomimo moć greha i objavljujemo oproštenje. Brat u Hristu je tu, zajedno sa Hristom, da bi čuo moje ispovedanje i da bi mi grehe u Njegovom imenu oprostio. Onaj kome se ispovedaju gresi treba da drži tajnu ispovedanja isto kao što je drži Bog. Kada se ispovedam svom bratu u Hristu, ustvari se ispovedam Bogu.

Reformacija je na videlo iznela činjenicu da

čoveku nije potreban nikakav ljudski posrednik - već da kroz Isusa Hrista može doći direktno Bogu. To je bio pravi osvežavajući vetar, koji je narušio ropstvo manipulacije srednjovekovnog crkvenog sistema ispovesti. Ipak, treba upamtiti da je i sam Luter bio uveren o značaju međusobnog bratskog ispovedanja. U svom velikom katehizmu govori da ako jedan čovek poziva drugog čoveka na ispovedanje, to je kao da ga poziva: "Budi hrišćanin!" Odbijanje obavezne "ispovesti na uvo" pastoru nikada nije značilo odbijanje ispovedanja greha.

Mnogim vernicima je poznat jedan veliki problem. Recimo, određeni greh bude ispovedan Gospodu, ali se dešava da se greh vraća a sa njime i nesigurnost da li je stvarno bio oprošten. Ponekad dolazi pomisao da je greh ispoveđen samo sebi samom, ali ne i Bogu. Ranjena savest, a i razne druge rane nakon toga nisu isceljene. Upravo tada je od velike pomoći priznavanje krivice pred svedokom, koji objavljuje Božji oprostaj.

Biblija govori da su svi verujući sveštenici (1. Petrova 2,9 - kraljevsko sveštenstvo). Sveštenstvo verujućih treba i u ovom aspektu da bude realnost. Sveštenik u Starom Zakonu je trebalo da daje oprostaj na osnovu prinesene žrtve. Isus je postao Velikosveštenik i najveća i konačna žrtva. Verujućim ljudima je podario svoje sveštenstvo i službu da čine njegovu žrtvu stvarnom u životima drugih ljudi objavljujući oproštenje greha. Bonhofer je napisao:

"Čovek, koji ispoveda svoje grehe u prisustvu brata zna, da više nije samo sam sa sobom, nego doživljava Božje prisustvo posredstvom realnosti drugog čoveka... u prisustvu brata mora biti greh iznet na svetlost dana." (1. Jovanova 1,9).

Jedan propovednik navodi primer iz svog života. Kada je bio pastor u svojoj prvoj crkvi nije doživeo milost ispovedanja. Tokom službe je doživljavao da u njemu postoje određene blokade koje su uzrokovane grehom. Počeo je sa posebnim tihim časom u svom životu. Prvog dana je razmišljao o svom detinjstvu, drugog dana o svom odrastanju a trećeg dana o vremenu kada je već postao odrastao čovek. Sve grehe kojih se setio pisao je u svesku. Onda je otišao kod brata koji je bio spreman da mu bude ispovednik. Izvadio je svesku i pročitao ih sve redom. Onda je hteo da zatvori svesku i odloži je. Njegov ispovednik mu je

zatražio tu svesku, pocepao je na sitne komadiće i bacio u kantu za smeće. I upravo to je postalo živo svedočanstvo o uništenju greha. Nakon toga su se zajedno molili i brat mu je u Isusovom imenu objavio oprštenje greha. U tom trenutku je shvatio da su gresi toliko daleko koliko je daleko istok od zapada. Tokom molitve je osetio i sigurnost oproštenja i počele su da se isceljuju sve njegove rane i boli na duši.

Nije potrebno spomenuti sve. Takođe, čovek nije sposoban sve odjednom da ispovedi. Treba ispovediti to što Gospod Bog spomene. Ne treba iz sebe "cediti" grehe zbog kojih čovek nije bio okrivljen i koje bi ispovedao samo zbog ljudi.

Prilikom ispovedanja greha jako su važne tri stvari: ispitivanje savesti, osećanje težine i bola, i čežnja da se izbegne greh.

Ispitivanje savesti - pokušajmo da uvidimo sve prepreke koje nas sprečavaju da dođemo bliže Bogu i da Ga više ljubimo. U uopštenom ispovedanju je jednostavno "pročešljati" pojedine grehe. Ustvari, treba ispovediti grehe srca: ponos, lakomstvo, ljutnju... a takođe i grehe tela: nenasitost, požuda, lenjost... Luter je prilikom svog ispovedanja prolazio kroz svih deset Božjih zapovesti, a to je preporučivao i drugima.

Osećanje težine i bola - to nije osećaj, mada i osećanja mogu biti uključena. Reč je o osećanju bola zbog toga što je sablažnjeno i uvređeno Božje srce koje nas voli. Ponekad mogu da se jave samo emocije, napr. plač, ali ne mora da se radi o iskrenom ispovedanju. Čovek može da oseća bol sam zbog sebe. Stvarno osećanje težine i bola znači shvatati ispovedanje potpuno ozbiljno.

Čežnja da se izbegne greh - molimo Gospoda da nam da snagu za novi život. Na ispovedanje ustvari navodi čežnja da se bude oslobođen od greha. Džon Vesli je jednom rekao: **"Dajte mi sto propovednika koji se ne plaše ničeg osim greha, i ne traže ništa drugo osim svog Boga... to bi prodrimalo kapije pakla i raširilo Božje carstvo na zemlji."** Prilikom ispovedanja uvek treba čeznuti da se bude obuzet Bogom i želeti to što želi i On. Bog je Pastir koji će ostaviti 99 ovaca da bi pronašao jednu izgubljenju ovcu i vratio je na dobru pašu.

Na kraju još recimo i to šta uraditi kada neko dođe sa molbom da budemo njegov ispovednik.

To je duhovna služba i zato je dobro za nju se pripremiti. Poznanje samog sebe pred Božjim licem je uvek pomoć. Kada znam o svom grehu i o svojim borbama, onda neću da se sablažnjam nad drugima. Kada znam koliko je teško i bolno ispovedanje greha, onda nikada neću da izdam onog koji se ispoveda. Takođe, izuzetno je važno i bezuslovno čuvanje ispovedane tajne! Pazimo na svoju znatiželju, da ne bi od drugih "izvlačili" nevažne detalje. Takođe treba obratiti pažnju i na to da se ne prekida ispovedanje nezgodnim rečima i pitanjima, da ne bi narušili svetost trenutka ispovedanja.

Ispovednje i priznanje nas čuvaju od dvoličnosti i farisejstva. Svi smo pred Bogom veliki grešnici i zato je potrebno da ispovedamo grehe. Takođe, treba biti uvek spreman pa i drugima biti ispovednik u istoj borbi. ◀

*Izvor: Zapas o dušu, septembar 1997.
Preveo: Milijašević Branko.*

ZAŠTITE VAŠU CRKVO

Rick Warren

"Molim vas, dakle, ja sužanj u Gospodu, da živite dostojno zvanja u koje ste pozvani, sa svakom poniznošću i krotošću, sa strpljivošću, podnoseći jedan drugoga u ljubavi, starajući se da svezom mira održite duhovno jedinstvo." (Efescima 4,1-3)

"A na sve ovo obucite ljubav, koja je sveza savršenstva." (Kološanima 3,14)

Vaš posao je da zaštitite jedinstvo vaše crkve.

Jedinstvo crkve je veoma važno, i Novi zavet više govori o ovome nego o raju i paklu. Bog želi da mi, Njegova deca, iskusimo jedinstvo jednih sa drugima.

Jedinstvo je duša zajedništva. Razbijete li ga, pogodićete direktno u srce Hristovog tela. Ono je osnova, srž Božje namere za nas da bismo iskusili zajednički život u Njegovoj crkvi. Naš vrhovni model jedinstva jesu Trojica. Otac, Sin i Duh Sveti se u potpunosti nadopunjuju kao

jedan. Sam Bog je najveći primer požrtvovane ljubavi, ponizne i usredsređene na druge i koja je u potpunom skladu.

Poput svakog roditelja, naš nebeski Otac se raduje kada vidi svoju decu da su zajedno. Pre nego što je bio uhapšen, Isus se predano molio za jedinstvo. **"Ali ne molim samo za ove, nego i za one koji na njihovu reč veruju u mene, da svi budu jedno, kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, da i oni budu jedno u nama, kako bi svet poverovao da si me ti poslao. Dao sam im slavu, koju si ti dao meni, da budu jedno kao što smo mi jedno; ja u njima, a ti u meni, da budu savršeno ujedinjeni, da zna svet da si me ti poslao, i da si ih ljubio kao što si ljubio mene."** (Jovan 17,20-23) U tim poslednjim trenucima svoje službe On se molio za naše jedinstvo. To nam pokazuje koliko je to jedinstvo bitno.

Za Boga nema ničeg vrednijeg od jedinstva Njegove crkve. On je za nju platio visoku cenu, i On želi da je zaštiti na svaki mogući način od napada, a posebno od mogućih podela, sukoba i nejedinstva. Ukoliko ste deo Božje porodice, vaša je dužnost da zaštitite jedinstvo vaše lokalne zajednice. Isus Hristos vam je naložio da učinite sve što možete da biste održali jedinstvo, zaštitili zajednicu i promovisali jednodušnost u vašoj crkvenoj porodici i među svim vernicima. Biblija kaže: **"starajući se da svezom mira održite duhovno jedinstvo"** (Efescima 4,3).

Usredsredite se na ono što nam je zajedničko, a ne što nas razdvaja.

U Rimljanima 14,19. apostol Pavle nam kaže: **"Starajmo se stoga za ono što stvara mir i doprinosi uzajamnom nazidanju."** Kao vernici mi imamo istog Gospoda, jedno telo, isti cilj, jednog Oca, jedan Duh, jednu nadu i jedno krštenje i ljubav (Rimljanima 10,12; 12,4-5; 1. Korinćanima 1,10; 8,6; 12,13; Efescima 4,4; 5,2; Filipljanima 2,2). Mi delimo isto spasenje, život i budućnost - faktore koji su pretežniji od bilo kakve razlike koja nas može razdvojiti. To su stvari na koje treba da se usredsredimo, a ne naše lične razlike.

Moramo da se setimo da je Bog taj koji je izabrao da nas stvori kao različite ličnosti, poreklo, rasu i sklonosti, tako da možemo da uživamo u tim različitostima, a ne da ih samo tolerišemo. Bog želi jedinstvo a ne uniformnost.

Zbog jedinstva mi nikada ne smemo da dozvolimo da nas različitosti razdvoje. Moramo da ostanemo čvrsto u onome što je pretežnije - da učimo kako da volimo jedni druge kao što je Hristos nas voleo, i ispunimo svih pet Božjih ciljeva za svakoga od nas i Njegovu crkvu.

Sukobi su obično znak da se naše težište pomerilo na manje važne stvari, stvari koje Biblija naziva: **"budalasta zapitkivanja"** (2. Timoteju 2,23). Kada se usredsredimo na ličnost, sklonosti, tumačenja, stilove ili metode, uvek dolazi do podele. Međutim, ukoliko se usredsredimo da volimo jedni druge i ispunjavanje Božjeg cilja za naš život, to mora uroditi jednodušnošću ili harmonijom. Apostol Pavle vapi za tim kada kaže: **"Nego molim vas, braćo, imenom Gospoda našega Isusa Hrista, da svi jedno govorite i da ne bude među vama cepanja, već da budete usavršeni u jednom razumu i jednoj misli"** (1. Korinćanima 1,10).

Budite realni u svojim očekivanjima.

Kada jednom otkrijete kako Bog vidi *stvarno* zajedništvo, veoma je lako da postanemo obeshrabreni provalijom koja postoji između idealnog i stvarnog u vašoj crkvi. Moramo da je volimo i pored njene nesavršenosti. Težiti za savršenim dok istovremeno kritikujemo stvarnost je dokaz nezrelosti. U drugu ruku, prihvatiti realnost i ne težiti za idealnim je samozadovoljstvo. Prava zrelost je živeti sa tenzijama.

Drugi vernici će vas razočarati i obeshrabriti, ali to nije izgovor da prestanete da imate zajedništvo s njima. Oni su vaša porodica, čak i kada se tako ne ponašaju i kada vam je teško da budete s njima. Umesto toga, Bog nam je rekao: **"sa svakom poniznošću i krotošću, sa strpljivošću, podnoseći jedan drugoga u ljubavi"**.

Ljudima se otvore oči kada je u pitanju crkva iz mnogih razumljivih razloga. Lista može da bude poprilično dugačka: sukobi, povređenost, licemerstvo, zanemarivanje, sitničavost, legalizam i drugi gresi. Umesto da budemo zaprepasčeni i iznenađeni, bolje je da se setimo da crkvu čine stvarni grešnici, što uključuje i nas same. Zbog toga što smo grešnici, mi povređujemo jedni druge, ponekad namerno a ponekad nenamerno. Međutim umesto da napustimo crkvu, moramo da ostanemo i

radimo u njoj koliko god je to moguće. Obnovljenje, a ne bežanje, jeste put ka jačanju karaktera i dubljem zajedništvu.

Podeliti crkvu na prvi znak razočarenja ili otrežnjenja je znak nezrelosti. Bog ima stvari koje želi da nauči kako vas tako i druge. Pored toga, ne postoji savršena crkva u koju bismo mogli da pobegnemo. Svaka crkva ima svoje slabosti i probleme. Ubrzo ćete se opet razočarati.

Groucho Marks (Groucho Marx) je postao poznat po svojoj izjavi da ne želi da postane član bilo kog kluba koji bi mu dopustio da uđe u njega. Ukoliko crkva mora da bude savršena da bi vas zadovoljila, ta ista besprekornost će vas izopštiti iz njenog članstva, jer niste savršeni.

Ditrih Bonhofer (Dietrich Bonhoffer), nemački pastir koji je ubijen zbog suprotstavljanja nacizmu, napisao je knjigu koja je postala klasično delo o zajedništvu - *Zajednički život*. U njoj, on kaže da je razbijanje iluzija o lokalnoj crkvi dobro jer uništava naša očekivanja savršenosti. Što pre nestane te iluzije da crkva mora da bude savršena da bismo je voleli, pre ćemo prestati da je tražimo i počećemo da shvatamo da smo svi mi nesavršeni i da nam je potrebna blagodat. To je početak stvarnog zajedništva.

Sve crkve bi mogle da stave znak "Nesavršeni ljudi i žene su dobrodošli. Ovo je mesto samo za one koji priznaju da su grešnici, kojima je potrebna blagodat i koji žele da rastu".

Bonhofer u knjizi *Zajednički život* piše: "Onaj ko voli svoj san o zajednici više od samog hrišćanskog zajedništva postaje uništitelj ovog drugog... Ako svakodnevno ne zahvaljujemo za hrišćansko zajedništvo u kome se nalazimo, čak i ako nema velikih iskustva, nema otkrivenog bogatstva, već više slabosti, maloverja i teškoća, ako nasuprot tome samo nastavimo da se žalimo Bogu kako je sve ništavno i bedno, tako daleko od onoga što smo očekivali, onda sprečavamo Boga da pusti naše zajedništvo da poraste prema meri i blagoslovu koji postoji za sve nas u Isusu Hristu."

Ohrabrujte umesto što kritikujete.

Uvek je mnogo lakše stajati po strani i napadati one koji rade umesto da budemo uključeni i damo doprinos. Bog nas stalno upozorava da

ne kritikujemo, upoređujemo ili sudimo jedni drugima. **"Stoga, ne osuđujmo više jedan drugoga, nego radije smatrajte da je pravo - ne postavljati bratu spoticanja ili sablazni"** (Rimljanima 14,13); **"Ne opadajte jedan drugoga, braćo. Ko opada brata ili osuđuje svoga brata - opada zakon i osuđuje zakon; ako pak osuđuješ zakon, ne izvršuješ zakon, nego si njegov sudija"** (Jakovljeva 4,11); **"Ni jedna ružna reč da ne izlazi iz vaših usta, nego samo koja je dobra za nazidanje - gde je potrebno, da slušaocima bude blagotvorna"** (Efescima 4,29); **"Blaženi su mirotvorci, jer će se oni sinovi Božiji nazvati"** (Matej 5,9); **"Ne uzdižite, braćo, jedan protiv drugoga, da ne budete osuđeni; vidi, sudija stoji pred vratima"** (Jakovljeva 5,9).

Kada kritikujete drugog vernika zbog onoga što čini u svojoj veri i iz čistog ubeđenja, onda se mešate u Božji posao: **"Ko si ti što sudiš tuđem sluzi? On stoji ili pada svome gospodaru; biće ipak postavljen, jer Gospod može da ga postavi"** (Rimljanima 14,4).

Apostol Pavle dodaje da ne smemo da osuđujemo i da se ugledamo na druge vernike koji imaju drugačije osvedočenje od našeg: **"A što ti osuđuješ svoga brata? ili što ti nipodaštavaš svoga brata? Znaj da ćemo svi ići pred sud Božiji"** (Rimljanima 14,10).

Kada osuđujem drugog vernika, dešavaju se četiri stvari: Gubim zajednicu sa Bogom, pokazujem svoj ponos i nesigurnost, činim nešto zbog čega će mi Bog suditi i povređujem zajedništvo crkve. Kritičarski duh jeste loša navika.

Sveto pismo naziva satanu: **"tužitelj naše braće"** (Otkrivenje 12,10). Đavolji posao je da optužuje, da se žali i kritikuje članove Božje porodice. Kada god to učinimo, mi smo prevareni jer radimo ono što je satanin posao. Zapamtite, drugi hrišćani, bez obzira na to koliko se ne slažete sa njima, nisu pravi neprijatelji. Svo vreme koje utrošimo upoređujući ili kritikujući druge vernike je trebalo da bude utrošeno na izgradnju našeg zajedništva. Sveto pismo kaže: **"Starajmo se stoga za ono što stvara mir i doprinosi uzajamnom nazidanju"** (Rimljanima 14,19).

Nemojte da slušate ogovaranje.

Ogovaranje je žudnja za informacijama kada niste ni deo problema niti deo rešenja. Znači da je širenje glasina loše, međutim ne treba ni da ih slušate, ukoliko želite da zaštitite svoju crkvu. Slušanje ogovaranja je poput prihvatanja ukradene robe i osuđuje vas za kriminal.

Kada neko počne da vam nekoga ili nešto ogovara, sakupite dovoljno hrabrosti da kažete. "Stani. Ne želim to da znam. Da li si razgovarao sa tom osobom?" Osobe koje su nekoga ogovarale vama, to će isto da učine i o vama. Ne možete imati poverenja u njih. Ukoliko slušate ogovaranje, Bog kaže da prouzrokuje probleme. Evo šta o tome kaže mudri Solomun: **"Zao čovek pazi na usne zle, a lažljivac sluša jezik pakostan"** (Priče 17,4); **"Opak čovek zameće svađu, i opadač rastavlja glavne [najbolje] prijatelje"** (Priče 16,28); **"Kad nestane drva, ugasi se oganj; tako kad nema opadača, prestaje raspra"** (Priče 26,20); **"Raspravi stvar svoju s bližnjim svojim, ali tuđe stvari ne otkrivaj"** (Priče 25,9); **"Ko otkriva tajnu, postupa neverno; zato se ne mešaj s onim koji razvaljuje usta"** (Priče 20,19). Novi zavet kaže: **"To su ti što stvaraju razdor, čulno nastrojeni ljudi koji nemaju Duha"** (Juda 19. st).

Tužno je što u Božjem stadi, najveće povrede obično dolaze od drugih ovaca a ne od vukova. Zbog toga apostol Pavle daje upozorenje o "hrišćanskim kanibalima" **koji izjedaju jedni druge i uništavaju zajedništvo. "Ako se pak međusobno ujedate i izjedate, pazite da jedan drugoga ne istrebite"** (Galatima 5,15). Sveto pismo uči da ljudi, koji stvaraju ovu vrstu problema treba da se izbegavaju. **"Ko otkriva tajnu, postupa neverno; zato se ne mešaj s onim koji razvaljuje usta"** (Priče 20,19). Najbrži način da se reši problem u crkvi ili maloj grupi jeste suprotstavljanje onima koji ogovaraju i insistiranje da prestanu da to čine. Solomun je to rekao rečima [koje smo već malopre pročitali]: **"Kad nestane drva, ugasi se oganj; tako kad nema opadača, prestaje raspra"** (Priče 26,20).

Primenjujmo Božje metode za rešavanje sukoba.

Kao dodatak principima koje smo malopre spomenuli, Isus je dao crkvi tri jednostavna koraka za rešavanje sukoba. **"Ako ti zgreši**

tvoj brat, idi i pokaraj ga u četiri oka. Ako te poslušaj, dobio si svoga brata. Ako pak ne poslušaj, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu, da se ustima dvojice ili trojice svedoka utvrdi svaka reč. A ako njih ne poslušaj, kaži Crkvi; pa ako ne poslušaj ni Crkvu, neka ti bude kao mnogobožac i carinik" (Matej 18,15-17).

Kada postoji sukob, iskušenje je da se žalimo trećoj strani umesto da hrabro govorimo istinu u ljubavi s osobom koja nas je razočarala tj. s kojom imamo problem. Ovo stvar čini još gorom. Umesto toga, treba da razgovarate direktno sa osobom koja je u to uključena.

Lični razgovor je uvek prvi korak i treba ga preduzeti što pre. Ukoliko se problem ne može rešiti među sukobljenim stranama, sledeći korak jeste da se sa jednim ili dva svedoka ode kod druge osobe i na taj način pokuša rešiti problem i popravi odnos. Ali šta učiniti ako osoba još uvek ustraje u svojoj tvrdoglavosti? Isus kaže da tada problem treba izneti pred crkvu. Ukoliko osoba i tada odbije da poslušaj, prema osobi se treba odnositi kao prema neverniku odn. neznabošcu i **"da se takav preda satani na propast tela, da se duh spase na dan Gospodnji"** (1. Korinćanima 5,5).

Podržavajte svog pastira i vođe.

Ne postoje savršene vođe, ali Bog daje vođama odgovornost i autoritet odn. vlast da se brinu o jedinstvu crkve. Tokom međusobnih sukoba ovo je veoma nezahvalan posao. Pastiri veoma često imaju nezahvalan posao da budu posrednici među povređenim, sukobljenim ili nezrelim članovima. Takođe, dat im je i nemoguć zadatak da učine svakoga srećnim u svemu tome, što nije pošlo za rukom ni samom Isusu.

Biblija je sasvim jasna po pitanju toga kako treba da se odnosimo prema onima koji nas služe: **"Budite poslušni svojim starešinama i pokoravajte se, jer oni bdiju nad vašim dušama kao oni koji će za to odgovarati; da oni to čine s radošću a ne uzdišući, jer vam ovo ne bi bilo od koristi"** (Jevrejima 13,17).

Pastiri će jednoga dana stati pred Boga da polože račune kako su bdili nad vama. **"jer oni bdiju nad vašim dušama kao oni koji će za to odgovarati"** (Jevrejima 13,17b). Međutim,

ovde ste ubrojani i vi, jer će svako položiti računa Bogu koliko je bio poslušan svojim starešinama [Jevrejima 13,17a].

Biblija daje pastirima veoma precizna uputstva kako da se odnose prema onima koji cepaju zajedništvo. Oni treba da izbegavaju rasprave i ponizno uče one koji se suprotstavljaju ujedno se moleći da se promene. Takođe, oni treba da upozore one koji žele da se dokazuju, moleći se za jedinstvo i sklad, i ukore one koji su neuljudni prema vođstvu, udaljujući one koji žele da podele crkvu ukoliko odbijaju dva upozorenja. **"Ovo napominji zaklinjući ih pred Bogom da se ne prepiru, što ničemu ne koristi, već ide na propast onih koji slušaju... A budalasta i nevaspitana zapitkivanja odbijaj znajući da rađaju borbe. Jer služitelj Gospodnji ne treba da se upušta u takve borbe, nego treba da bude blag prema svima, kadar poučiti, voljan zlo podnositi, da u krotkosti vaspitava one koji se protive, ne bi li im kako Bog dao pokajanje na poznanje istine, i da se osveste od zamke đavola, koji ih je žive zarobio da čine njegovu volju"** (2. Timoteju 2,14.23-26); **"Ovo govori i opominji i karaj sa svakom odlučnošću; niko da te ne prezire. Podsećaj ih da se pokoravaju poglavarstvima i vlastima, da budu poslušni, spremni na svako dobro delo, da ne hule ni na koga, da se ne svađaju, da budu pravični pokazujući svaku blagost prema svima ljudima... Čoveka jeretika posle prvog i drugog savetovanja izbegavaj, znajući da se takav izopačio i da greši, te sam na sebe navlači osudu"** (Titu 2,13-3,2.10-11).

Mi štitimo zajednicu kada odajemo priznanje onima koji nam služe vodeći nas. Pastirima i starešinama su potrebne naše molitve, ohrabrenja, razumevanje i ljubav. Nama je zapovedeno **"Vas pak, braćo, molimo da odajete priznanje onima koji se trude među vama, i svojim pretpostavljenima u Gospodu, i onima koji vas poučavaju; cenite ih iznad svega u ljubavi zbog njihovog dela"** (1. Solunjanima 5,12-13a).

Pozivam vas da prihvatite svoju odgovornost da zaštitite i da se zalažete za jedinstvo svoje crkve. Učinite sve što je do vas, i učinićete ono što je Bogu ugodno. To nije uvek lako. Ponekad ćete morati da učinite nešto što je najbolje za Telo [zajednicu, Crkvu], ali ne i za vas lično, čime ćete druge staviti ispred sebe. To je razlog zašto nam je Bog poverio crkvenu porodicu - da

se naučimo nesebičnosti. U zajednici učimo da kažemo "mi" umesto "ja" i "naše" umesto "moje". Bog kaže: **"Niko neka ne traži svoje dobro, nego dobro drugoga"** (1. Korinćanima 10,24).

Bog daje blagoslove nad crkvom koja je jedinstvena. U Sadlabek crkvi, svaki član potpisuje zavet koji uključuje i obećanje da će štiti jedinstvo naše zajednice. Kao rezultat toga, crkva nikada nije imala sukob koji je doveo do cepanja zajednice. To je važno, jer je to jednodušna zajednica puna ljubavi, i mnogi žele da budu njen deo. U proteklih sedam godina, crkva je krstila preko 9.100 novih vernika!

Šta je to što lično činite da bi vaša crkvena porodica bila toplija i puna ljubavi? U vašoj zajednici postoje mnogi ljudi i žene kojima je potrebna ljubav i mesto da pripadaju. Istina je da svako treba i želi da bude voljen. Kada ljudi pronađu crkvu gde postoji međusobna ljubav među vernicima, i gde se brinu jedni za druge... moraćete da zaključate vrata i držite masu podalje. ◀

Sa engleskog preveo: Draško Đenović.

Rick Warren, THE PURPOSE DRIVEN LIFE: What on Earth Am I Here For? (Zondervan, Grand Rapids, MI, 2002) chapter 21.

Ovo je 21. poglavlje iz knjige The Purpose Driven Life. Knjiga ima 40 poglavlja i predviđena je da pojedinac samostalno ili u grupi svakodnevno čita po jedno poglavlje u nadi da će nakon tih 40 dana postati stabilniji vernik.

ŽENA

Dietrich Bonhoeffer

"Čuli ste kako je kazano starima: Ne čini preljube. A ja vam kažem da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svom. A ako te oko tvoje desno sablažnjava, iskopaj ga i baci od sebe: jer ti je bolje da pogine jedan od udova tvojih negoli sve telo tvoje da bude bačeno u pakao. I ako te desna ruka tvoja sablažnjava, odseci je i baci od sebe: jer ti je bolje da pogine jedan od udova tvojih negoli sve telo tvoje da bude bačeno u pakao.

Tako je kazano: Ako ko pusti ženu svoju, da joj da knjigu raskupnu. A ja vam kažem da svaki koji pusti ženu svoju, osim za preljubu, navodi je te čini preljubu; i koji puštenicu uzme preljubu čini. (Mt. 5,27-32)

Za učenika koji sledi Isusa Hrista ne sme da postoji nikakva požuda koja bi bila bez ljubavi. Ona je za njega zabranjena. Sleđenje znači samoodricanje i potpuno vezivanje na Isusa, i zato učenik nikad sebi ne sme dopustiti da ima požudne želje. Požude, trajale one makar samo i jedan trenutak, odvajaju učenika od Isusa i odvođe telo u pakao. One znače prodavanje "roga za sveću", gubitak večnosti neba za samo jedan trenutak telesnog uživanja.

Čovek je teško da poveruje, da će odricanje od požude biti stotruko nagrađeno. On se ne pouzdaje u nevidljivo, nego grabi vidljivi plod požude i užitka. Tako se strmoglavljuje sa puta, prema Isusu, i odvaja se od Njega. Požuda vodi u neveru, te nju treba već zato odbaciti. Ni jedna žrtva, koju Isusov učenik zbog toga treba da podnese, nije prevelika. Oko je manje vredno od Hrista, isto tako i ruka. Ako oko i ruka služe požudnim željama i tako nas sprečavaju da u čistoći sledimo Isusa, onda nam je bolje žrtvovati njih nego Isusa Hrista. Dobitak koji donosi požuda mnogo je manji od štete koju ona nanosi - dobijaš užitak oka i ruke za jedan trenutak, a gubiš telo za večnost. Tvoje oko koje služi nečistim požudama, ne može da gleda Boga.

Nije li ovde na mestu pitanje: "Postavlja li Isus ovu zapovest u doslovnom smislu ili samo u prenesenom?" "Ne zavisi li o odgovoru na ovo pitanje celi naš život?" "Nije li, gledajući držanje učenika, već dat odgovor?"

Pred tim, čini se veoma ozbiljnim pitanjem, naša nas volja savetuje da bežimo od odluke. Ako bi bilo rečeno: "Naravno da ovo ne treba shvatiti doslovce", tada bismo pobjegli pred ozbiljnošću zapovesti - ne bi nam ona valjala. S druge strane, ako bi bilo rečeno: "Naravno da zapovest treba shvatiti doslovce", tada bi se očitovala načelna apsurdnost hrišćanske egzistencije i tako bi se ponovno omalovažila ova zapovest i učinila nam se opet neprihvatljivom.

Upravo to, što nije moguće naći odgovor na ovo pitanje, omogućava da se nađemo potpuno uhvaćeni u Isusovu zapovest. Tada ne možemo

pobeći ni na koju stranu. Uhvaćeni smo i moramo se pokoriti. Isus ne prisiljava svoje učenike da žive u jednom nečovečnom grču, on im ne zabranjuje pogled, nego nastoji da ga skrene na sebe. On zna da će njihov pogled tako ostati čist, sve ako je i usmeren prema ženi. On ne navaljuje na učenike jedno nepodnošljivo breme, nego im milostivo pomaže po svom Evanđelju.

Isus od svojih učenika ne traži da se žene ili udaju, ali posvećuje brak po Zakonu tako što ga proglašava neraskidivim. Tamo gde se ipak jedna strana odvoji, on zabranjuje ponovnu ženidbu odnosno udaju. Po toj zapovesti Isus oslobađa brak od sebične požude i užitka i želi da uspostavi međusobno služenje u ljubavi. To je moguće samo sledeći Hrista.

Isus ne kudi telo u njegovim prirodnim zahtevima, nego neveru koja je u tom telu. On ne ukida brak, nego ga učvršćuje i posvećuje po veri. Takođe, i u braku, učenik će moći očuvati svoju povezanost sa Isusom samo kroz pokornost i odricanje. Isus je njegov gospodar i u braku. Time je brak učenika nešto drugo nasuprot građanskom braku. To nije neko omalovažavanje braka nego njegovo posvećenje i punina.

Čini se da se Isus svojim zahtevom za neraskidivošću braka protivi starozavetnom Zakonu. No, On sam potvrđuje sklad između Njega i Mojsijevog Zakona (Mt. 19,8). "Zbog okorelosti srca" Izraelcima je bilo dopušteno otpusno pismo, da bi se sprečila veća razuzdanost. Ipak, namera starozavetnog Zakona u skladu je sa Isusovom, jer je reč o čistoći braka, o braku sa verom u Boga. Ta čistoća se održava i čuva kroz zajedništvo sa Isusom, u posvećenju Njemu.

Isusu je stalo do potpune čistoće Njegovih učenika. Zato On hvali i potpuno odricanje od braka zarad kraljevstva Božjega. Brak ili celibat nisu kod Isusa nikakav program, on oslobađa svoje učenike od bludništva i u braku i izvan njega. To bludništvo je greh protiv vlastitog tela i protiv samog Hristovog Tela (1. Kor. 6,13-15). I tela učenika pripadaju samom Hristu i udovi su Njegovog Tela. Hrist, Sin Božji, imao je ljudsko telo i mi imamo zajedništvo sa Njegovim telom, zato je bludništvo greh prema Isusovom telu.

Isusovo je telo bilo raspeto. Apostol govori onima, koji pripadaju Hristu, da razapnu svoje telo sa njegovim strastima i požudama (Gal.

5,24). Stoga je ispunjenje i starozavetnog Zakona samo u raspetom i izmučenom telu Isusa Hrista. Pogled na to telo i zajedništvo sa tim telom, koje je za učenike bilo predano, daje učenicima snagu za čistoću, svetost koju Isus nalaže. ◀

MENO SIMONS

James C. Hafley

Menno Simons
(1496-1561)

Bradati holandski sveštenik je sa strahom posmatrao kako se zadihani glasnik zatrčao do ograde njegove parohijske kuće u Vitmarsumu, nedaleko od holandskog primorja.

"Oče, sve su ih pobili", vikao je uzbuđeno.

"Lakše malo, mladiću", odvratio je sveštenik blago. "Reci mi, šta te to toliko uzбудilo?"

"Baptisti su se sakrili u starom manastiru kraj Bolsvarda, njih oko tri stotine."

"Da, znam da ih guvernerovi vojnici gone", dodao je sveštenik. "Ali, nastavi dalje."

"Vojnici su ih otkrili. A oni, ludaci, nisu hteli da se predaju mirno. Kažem vam, bilo je strašno."

"Misliš, da su ih pobili?" - upitao je sveštenik drhtavim glasom.

"Upravo tako. Sve su pobili osim žena i dece. Nisu poštedeli ni vašeg brata."

"Moj brat", mrmljao je sveštenik slomljenim glasom. Tada se okrenuo i zagledao u daleki horizont. "Idi", rekao je, "ostavi me sada samog."

Dugo je 40-godišnji Menno Simons (Menno Simons) razmišljao o tom strašnom događaju. "Ti pomažeš u učutkavanju tih anabaptističkih jeretika", govorili su mu njegove kolege sveštenici. A to je bila istina. Snažne propovedi i zapisi Mene Simonsa izazvale su učenike Jana Matijasa (Jan Matthys), gorljivog

anabaptističkog propovednika iz Minstera, a u očima mnogih Simons ih je retorički porazio. Međutim, njegovi drugovi sveštenici nisu znali da je Simons već mesecima bio tajni poklonik nekih anabaptističkih doktrina.

Kad je prvi put počeo da sumnja u doktrine svoje crkve, uspeo je nekako da odbaciti svoje strepnje. Ipak je, jeretička misao nastavljala da prodire u njegov um, stoga da je počeo da propoveda: "Taj komad hleba sigurno ne može biti telo Hristovo, kako su me učili da verujem."

Tada je otkrio Novi zavet, koji je za njega bio nepoznanica. "U njemu", kako je kasnije pisao, "bez ljudske pomoći ili saveta našao sam oslobođenje." Nakon što ga je pročitao, verovao je da hleb nije stvarno Hristovo telo. To ga je dovelo do razumevanja da: "Nikakva ljudska vlast ne može vezati ili oterati duše u večnu smrt."

Onda je saznao da su ubogom holandskom krojaču Sikeu Frerksu (Sickeu Freerksu) odrubili glavu, pod presudom. "Kriv je radi ponovnog krštavanja," glasila je presuda njegovih kolega sveštenika. To je bila specifična praksa kod anabaptista. Oni su insistirali na krštenju samo odraslih vernika, kao znaku njihove lične vere i odluke za Hrista, iako su već jednom bili kršteni kao bebe.

Anabaptisti su, takođe verovali da bi država i crkva trebalo da budu potpuno odvojene, i da prisilu ne bi trebalo koristiti na verskom polju, i da Sveto pismo - a ne crkvene tradicije - treba da bude jedini hrišćanski vodič.

Neke od radikalnih vođa tih reformatorskih grupa počeli su da razvijaju ideje o ličnoj slavi i zagovarali su čak i podizanje ustanka seljaka protiv ustaljenih vlasti i crkve. To je uzrokovalo grube progone svih anabaptista i od strane svetovnih i crkvenih vlasti.

Nezavisno nastrojeni anabaptisti nastavili su sa razvijanjem. Za razliku od luterana, koje su obično predvodili pripadnici viših društvenih slojeva, anabaptisti su privlačili uglavnom seljake i zanatlije. Njihovi smerni postupci, brižljivi običaji i njihove pobožne duše sve su se dublje doimale Mena Simonsa, koji je osećao veliku oprečnost između njihovog i svog vlastitog - ispraznog života vere.

Dok je tajno simpatizirao neke njihove doktrine, Simons se upustio u žestoku raspravu sa

anabaptistima. Upravo tada je njegov brat postao anabaptista. Kad su ga ubili u krvoproliću kod Bolsvarda 1535. Meno više nije mogao da učutkuje svoju savest. Napustio je svoj parohijski stan i istupio iz rimokatoličke crkve.

Isprva je odvažno izražavao svoje versko uverenje, ne pridružujući se otvoreno anabaptistima. Ali potkraj 1536. godine - dve godine nakon izdavanja Luterovog prevoda nemačke Biblije - Menu Simonsa su proterali iz rodnog kraja istočno u Groningen, gde anabaptiste još nisu otvoreno progonili. Ovde ga je krstio Obe Filips (Obbe Philips), starešina holadskih anabaptista.

"Brate Simonse, braća žele da te imenuju za starešinu", uskoro su mu to isto i druge vođe dale do znanja.

"Ali ja nisam dostojan", odgovorio je ovaj nekadašnji sveštenik. "Neuk sam i telo mi je slabo." No, oni su ustrajali u nagovaranjima, i Meno Simons je pristao.

Pridružio se braći Obiju i Dirku Filipisu u šestogodišnjem propovedanju, krštavanju, pisanju, imenovanju starešina i pomaganju oko pokreta koji se sve više širio. Povremeno je preduzimao tajna putovanja u rodni kraj, a tamo je 1542. kralj Karlo V. izdao edikt u kojem je stajalo: "Niko ne sme primiti Menu Simonsa ni u svoj dom, ni na svoje imanje. Niko mu ne sme dati utočište, hranu, govoriti sa njim ili čitati njegove knjige." Za kršenje tog edikta predviđena kazna bila je gubitak života i svog imanja.

Simons se povukao u istočnu Friziju, gde je vladala grofica Anna, koja nije progonila anabaptiste. Godine 1544. propovedao je i naučavao u Kolnu, gde je tolerantni vladar dopustio "otpadnicima" da slave Boga kako žele. Kad se ponovno uspostavila rimokatolička vladavina, Meno se sa ženom i malim detetom povukao u luteranski slobodni grad Vismar, na Baltiku.

Meno je otkrio da izdavače knjiga nije lako naći. Uporni propovednik je pažljivo tražio štampare, sklone slobodnim crkvama, i uskoro je posao krenuo. Njegovo delo "Odricanje od Rima", u kojem obrazlaže zbog čega je napustio rimokatoličku crkvu, i "Temeljna knjiga", očitovanje su njegovih teoloških pogleda, i to su njegovi najvažniji radovi.

Gotovo do kraja života Meno Simons izmicao je svojim progoniteljima. Njegove oštre zamerke hrišćanima koji su bili tradicionalni po svojoj veri i veoma licemerni u svakidašnjem životu, nisu mu povećavale popularnost. "Pravi hrišćanin ide ravnim i uskim putem, a ne širokim i otvorenim", govorio je u svojoj zajednici.

Njegove najplodnije godine su bile one dok su ga progonili. Godine 1555. zapisao je: "U toku 18 godina moja je porodica izdržala krajnju teskobu, pritisak, nevolje, bedu i progone. Bili smo u stalnoj životnoj opasnosti, i bili smo prinuđeni da živimo u strahu i samoći. Državne sveštenike su poštovali kao lekare, plemiće i učitelje, a nas su zvali lažnim propovednicima, varalicama, *sektasima* i jereticima i moralo nas se pozdravljati đavoljim imenom."

Dve godine nakon toga Simons se povukao u Vtiestenfeld, malo anabaptističko selo u danskom Holsteinu. Tamo je u miru živio na grofovskom imanju.

Umro je 13. januara 1561. Danas njegov spomenik stoji iznad malog proplanka na pašnjaku u senci prelepog hrastovog šumarka.

Istorija je bila užasno spora u prihvatanju anabaptističke doktrine o verskoj slobodi. Dragocene ideje o slobodi i jednakosti koje je Rodžer Vilijams (Roger Williams) sa sobom doneo u Severnu Ameriku, propovedao je Simons u vreme kada su takve ideje vodile na lomaču. Menoniti koji su se prozvali po posvećenom Holanđaninu, zajedno sa milionima iz drugih hrišćanskih "slobodnih crkava", moraju danas biti zahvalni Bogu za Meno Simonsa, koji se hrabro borio da se glasno čuje reč "o istini koja oslobađa ljude." ◀

Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley.

NE PROPUŠTAJMO PRILIKE

Marija Niketić (Leskovac)

Pred izlazak na septembarski rok na filološkom fakultetu u Beogradu, mama mi je kazala da se nimalo ne brinem jer će Bog voditi moj put. Navela mi je primjer moje prijateljice iz razreda koja se toliko brinula za svoj uspjeh na fakultetu

da se čak i razboljela. Uplašila sam se i odlučila poslušati je.

Nakon dolaska u grad u kojem živim, zainteresirala sam se za slučaj moje prijateljice. Mama mi je rekla da su joj pronađene maligne stanice u predjelu potrbušnice. Nisam to shvaćala toliko ozbiljno, ali sam ipak počela moliti se za nju. Budući da je moja mama glavna medicinska sestra na internom odjelu u Leskovcu gdje radi i rođak ove moje prijateljice kao liječnik, bila sam na posredan način upoznata sa cijelim slučajem. Vrlo brzo sam saznala da se radi o vrlo opakoj bolesti: karcinomu potrbušnice. Nakon ovog saznanja, nisam se usuđivala pitati za nju, jer sam se bojala odgovora. Međutim, nisam imala mira.

Njeni roditelji su činili i posljednji napor kako bi došli do lijeka koga nije bilo. Čak su je vodili i kod navodne iscjeliteljice, ali ni traga od poboljšanja. Mama je govorila njenom rođaku, doktoru da je jedini spas u Bogu. Sve vrijeme sam razmišljala kako bih mogla učiniti nešto za nju. Znala sam da ne mogu otići vidjeti je, jer sam se plašila, prije svega, svoje reakcije. Znala sam da ljudi u takvim situacijama promjene fizički izgled, a ja sam željela pamtiti je onakvu kakva je bila dok smo bile u srednjoj školi, visoku, lijepu djevojku s bujnom crnom kosom. Četiri godine je sjedila iza mene, družile smo se i posjećivale. "Bože, što bih mogla učiniti?", pitala sam se.

Nikada neću zaboraviti riječi koje je izgovorila moja mama: "Što njenom ocu vrijedi toliki novac i položaj u društvu kad će izgubiti svoje dijete?!" Ovo me je toliko potreslo da sam se vraćala na njih kad bih se probudila u toku noći. Prva misao s kojom sam se probudila tog jutra bila je upravo ta rečenica. Bilo mi je jako teško. Međutim, ono što se dogodilo samo nekoliko trenutaka poslije toga i danas predstavlja moju veliku utjehu.

Dok sam se spremala, odjednom kao da sam čula neki glas: "Još uvijek ima nade". Ovu misao sam ponovila nekoliko puta. Da, to je bilo ono pravo, ono što sam tražila! Knjiga "Još uvijek ima nade" od Blagoja Samardžije. Pozvala sam našeg propovjednika, ali knjige nije bilo. Morala sam zvati knjižaru u Beogradu, ali oni su imali svoje propise. Kad je konačno odobreno da mi je mogu poslati, shvatila sam da ne mogu toliko čekati. Dobila sam neopisiv unutrašnji poriv da je moram odmah pripremiti! Odlučila sam joj poslati svoju knjigu. Zar mogu

biti toliko sebična? Kad sam otvorila knjigu, ugledala sam potpuno iste riječi u predgovoru! Znala sam što mi je trebalo raditi. Telefonirala sam mami u bolnici i zamolila je da pita tog doktora bih li mogla poslati polovnu knjigu. Odgovor je bio potvrđan. Brzo sam se spremila, napisala posvetu, a knjigu upakirala u bolnici. Kazala sam doktoru da je pozdravi i kaže da je puno volim i mislim na nju. Osjetila sam olakšanje. To je bio utorak 20. novembar. Bog mi je odgovorio i preko pouke koja je toga dana govorila o posredničkoj molitvi. Stigla sam u pravom trenutku, jer je doktor odlazio na odmor.

Neprestano sam se molila Bogu i govorila neka bude Njegova volja.

Za nekoliko dana saznala sam da je moja prijateljica umrla. Jako sam plakala, ali sjetila sam se razbojnika na križu koji se u posljednjem trenutku obratio. Mjesec dana nakon njene smrti (26. decembar 2001.) mama je ponovo vidjela njenog rođaka koji joj je kazao da je pozitivno primila moj pozdrav i pošiljku. Iznova je čitala moju posvetu, zahvalila se i pročitala neke dijelove iz knjige onoliko koliko je mogla. Tek sada sam shvatila Božji put. Nije mi dozvolio da odem za Beograd da bih se usavršavala u svojoj struci jer je trebalo da budem tu zbog nje, zbog Nataše. I sami liječnici u Beogradu čudili su se njenom produžetku života. Ali ja znam da je mene Bog pozvao da joj u posljednjem trenutku odnesem Njegovu riječ. Knjiga je ostala u kući, tako da se sada molimo za njenu obitelj.

Moja poruka bi na kraju bila: ne propuštajmo prilike, već se odazovimo na Gospodnji poziv.

"A Duh reče Filipu: pristupi i prilijepi se tim kolima..." (Djela 8,29) ◀

Vaša sestra u Isus Kristu Marija Niketić iz Leskovca.

---

misaone refleksije

KOLIKO TRAŽIŠ ZA NJIH?

Prevela: Jarmila Kalko

Beše jednom čovek po imenu George Thomas, pastor u malom američkom gradiću. Jedne Uskrsnje nedelje došao je u crkvu noseći stari, prljav, ružan kavez za ptice i stavio ga do propovedaonice. Obrve su se podigle i kao odgovor pastor Thomas počne da priča... "Šetao sam juče gradom i sreo mladića koji mi je išao u susret noseći ovaj kavez u ruci. Na dnu kaveza su bile tri divlje ptice, koje su drhtale od hladnoće i straha."

Zaustavio sam ga i upitao, "Šta imaš tamo, dečko?" "Samo par starih ptica," odgovorio je. "Šta ćeš uraditi s njima?" upitao sam ga. "Nosim ih kući i poigraću se malo s njima," odgovorio je. "Zadirivaću ih i isprovocirati da se potuku... Ludo ću da se zabavljam". "Ali pre ili kasnije te ptice će ti dosaditi. Šta ćeš onda?"

"E, ja imam i mačke," reče dečak. "One vole ptice. Daću ih njima." Pastor je ućutao za trenutak. "Koliko koštaju te ptice, sinko?" "Šta? Nije valjda gospodine da želite te ptice. Pa to su obične, stare divlje ptice. Ne umeju ni lepo da pevaju. Nisu čak ni lepe!"

"Koliko?" upita pastor još jednom. Dečko odmeri pastora kao da je ovaj skrenuo i odvali, "10 dolara?"

Pastor zavuče ruku u džep i stavi dečaku u ruku novčanicu od deset dolara. Dečak u momentu ispari.

Pastor je pažljivo podigao kavez i odneo ga do doline gde se nalazilo jedno drvo i zelena livada. Spustivši kavez na zemlju otvorio je vrata i polako nagovorio ptice da izlete napolje. Tako, to je bilo objašnjenje otkud taj prazan kavez kod propovedaonice a zatim je pastor produžio dalje.

Jednoga dana su Đavo i Isus imali ovakav razgovor: Đavo je upravo došao iz Edenskog vrta i presrećan počeo da se hvališe. "Da, gospodine, baš sam ulovio svet pun ljudi, tamo dole. Postavio sam zamku, upotrebio mamac kojme nikako nisu mogli da odole. I sve sam ih ulovio!"

"Šta ćeš uraditi sa njima?" Isus zapita. Đavo odgovori, "O, ludo ću se zabaviti! Naučiću ih kako da sklapaju brakove i da se razvode, kako da mrze i vrše nasilje jedni nad drugima, kako da se opijaju, puše i proklinju. Naučiću ih kako da unaprede oružje i bombe i kako da se međusobno poubijaju. Stvarno ću se ludo zabaviti!"

"I šta ćeš učiniti na kraju sa njima?" upita Isus.

"Pa, ubiću ih," đavo izjavi ponosno.

"Koliko tražiš za njih?" Isus upita.

"A, tebi oni ne trebaju. To su pokvareni ljudi. Kada ih uzmeš oni će da te mrze. Popljuvaće te, prokleti i ubiti. Tebi sigurno nisu potrebni takvi ljudi!!"

"Koliko?" On ponovo upita. Đavo odmeri Isusa i zlobno se zacereka, "Sva tvoja krv, suze i tvoj život."

Isus reče, "DOGOVORENO!" Onda je platio cenu.

Pastor je podigao kavez, otvorio vrata i sišao sa propovedaonice.

Izvor: Glas Evandjelja A - 2/2004

OČE MOJ

Izvor: Glas Evandjelja - 2/2004

Oče moj,
Veče je ovo tiho i tih je moj bol,
On je sam, On i krst.
Bol je velik,
Oče čini mi se kao nebo.
Da čini mi se Oče, da su utihnuli svi zvuci,
da je sve zanemelo kao onda kada je Tvoj Sin umirao.
I dok se tama prikrada iz svih pukotina zemlje,
ja sam opet tu na Golgoti.
Lutam tihim blatnjavim ulicama
kojima si Ti prošao teturajući se pod teretom
mojih greha.
Sve je isto kao i pre mnogo, mnogo godina...
Isti miris smrti, isti osećaj koji obavija moja čula.
O, najlepša noći mojih bdenja.
Dok te gledam u ranama,
isti osećaj pobede kada si rekao: Svršeno je.
Zato sam se noćas vratila
do podnožja Golgote da pokupim sve pobede.
Da osetim agoniju smrti...

Da provedem još jednu noć kraj srca koje je umiralo za mene.
Da ponovno osetim Njegovu odanost,
da pomilujem te tužne, drage rane,
da ublažim bol njihove osame,
i da još jednom čujem pesmu
Novog života - Vaskrsnuo si, Gospode.
Jer otišao si na nebo da svi mi, Tvoja deca,
ne budemo među prokletima u paklu,
već da među anđelima u raju pronađemo svoj mir.

SionT InBox

Gospod sa vama!

Malo sam surfovao po netu i na sajtu isustevoli.5u.com u guestbooku naisao na vasu adresu. Veoma mi je drago zbog toga. Drago mi je da se Evandjelje siri na ovaj nacin. Ja sam web designer i do sad sam pravio neke sajtove hriscanske sadrzine i ovaj vas mi se jako svidja. Procitao sam u stavci "o nama..." da ste interdenominacionog karaktera.

Ja sam, inace, clan Evandjeoske Crkve iz Zrenjanina. Neki od tekstova koji su vam na sajtu pripadaju piscima iz baptistickih, pentekostalnih... denominacija, i to su dobri tekstovi. Neke sam vec i ranije citao, a za vecinu sam vec cuo. Da ne mislite da sam [denominacionalista] (ukoliko ova rec ne postoji u recniku, ona znaci da smatram da je samo moja denominacija prava, a sve ostale su lazne), naprotiv, veoma postujem i ostale denominacije, kao i njene clanove.

Stvarno sve pohvale ovom vasem sajtu kako sa tehnicke, tako i sa duhovne strane. Svidja mi se dizajn, nacin na koji ste organizovali stvari, sve servise, cgi skripte, java... i ostale alate koje ste koristili. Veoma dobro poznajete web design. Svaka pohvala, Neka vas Bog blagoslovi u tome. Primetio sam par stamparskih gresaka, ali to i nije tako vazno. Posebna pohvala za zabranjenu stranu.

Voleo bih da se dopisujemo, i da se upoznamo, interesuje me odakle (iz kog grada) ste. Takodje bih voleo da doprinesem vasem sajtu na neki nacin. Osim html-a, znam da pravim

flash animacije, i voleo bih, ako mogu nekako, da se ukljucim ovakav rad za Gospoda. Puno pozdrava od brata u Hristu Vladimira Koncosa.

* * *

Radostan sam i Bogu zahvalan zato sto sam mogao cuti za vas. Pre nekoliko dana moja necakinja mi je poslala Bozicnu cestitku tako da sam preko nje mogao stupiti u kontakt sa vama. Jos nisam mnogo procitao ali za sada mi se jako svida. Moja zelja je da vam sam Gospod da mnogo sile i uspeha u radu u novoj 2005 godini. I neka nam bude cilj u ovoj godini da jos mnogi cuju o zivome Bogu kroz Sionsku trubu, a mnogi uspavani Hriscani budu probudeni divnom muzikom tog instrumenta. Verujem da ce sotona pronalaziti mnoge nacine da bi unistio ovaj rad ali kad je Bog sa nama ko ce protiv nas.

Puno vas pozdravlja porodica
Plahcinski Windsor Canada

* * *

Postovana braco u Isusu kristu, jako mi je drago sto sam vas nasao na internet. Zovem se Vlado Jovanovic rodod sam iz Zagreba ali zivim vec vise godina u Svedsku.

Mogu vam reci da mi se jako svidja vasa "internet stranica" to znaci da imate vrlo puno interesantnih stvari koje mi vec dosta vremena trazimo. Evo malo sada o nama: mi smo jedna mala grupa ovdje u Svedsku i stvarno nam treba pomoc oko literatura, duhovne hrane itd.

Nasa je zelja da budemo u kontakt koliko je moguće tako da ne izgubimo pravac to jest vjeru. Eto to bi bilo to, budite mi pozdravljeni i nadamo se da cemo se brzo cuti preko E-maila.

* * *

Dugo sam lutala internetom. Prelazila sa jednog na drugi sajt. Konacno sam pronasla nesto za sebe. Hvala Gospodu Bogu. Hvala i vama. Neka vas Bog blagoslovi.

Zelega bih da mi Sionsku trubu saljete na moj e-mail kada god izadje kao i druge brosure sto smatrate da treba da se procita. Svake pohvale za vas sajt. Tako ste temeljni, organizovani, pregledni, konkretni, sistematicni itd. Pisem iz

Novog Sada. Hvala vam na svemu i jos jednom neka Gospod blagoslovi vas i vas rad.

Velinka

* * *

Ja sam Milan student iz Beograda i imam mali problem. Ja sam covek koji je pola mladosti trazio Boga tacnije trazio Isusa. Kao rodjeni pravoslavac logicno trudio sam se da ga nadjem kroz tu religioznost a nasao sam cistu ceremonijalnost, mislio sam da katolicka crkva ima bolje shvatanje crkve medjutim opet sve isto uzdizanje sveštenika nad laicima, milion svetaca, kipovi slike koje se celivaju a samo BOGA treba ljubiti i sve simbole verovanja treba traziti u Bibliji - Bozijo reci.

U sred moga lutanja dobio sam od nepoznatih misionara knjigu od velikog pastora koji nazalost vise nije medju nama VILHELMA BUSA tu sam video pravo hriscanstvo u toj njegovoj jednostavnosti govora citao sam propovedi od obicnoga coveka a nekog tamo „svetog klerika,,. To mi je mnogo pomoglo i dalje sam gresan covek naravno ali sledeci ljude slicne kao sto je bio pastor Bus (nazalost samo preko interneta ili knjiga) zaista mi mnogo bolje ide u zivotu na svim planovima. Ali moj najveći problem je sto sam ostao bez maticne CRKVE ovde nema crkvi koje zastupaju ovakva učenja a ja u crkve koje sam gore naveo ne mogu ici jer ne mogu biti licemeran da verujem u jedno a radim drugo. Mozda vi imate neki savet za mene. Unapred hvala!! odlicno radite samo tako nastavite!

Smešna strana...

REKLAME

Baka i deka su svoju unuku po prvi put povelu u crkvu. Na kraju bogoslužjenja, kada joj je prišao propovednik i upitao je kako joj se dopalo. Ona odgovori: "Pa, nije bilo loše...", zastane i zamisli se na trenutak, "muzika je bila lepa, ali vaš reklamni deo je bio mnogo dugačak i dosadan."

ISPOD PET

Mali dečak je prvi put prisustvovao bogoslužjenju u crkvi. Na kraju bogoslužjenja, počelo je prikupljanje dobrovoljnog priloga, kada je posuda stigla do njegovog tate, dečak ga brzo zagrli i šapne mu: "Tata, za mene ne moraš da platiš, ja još nemam pet godina."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>